

Posudek oponenta ročníkové práce

Jeronýma Tändzina Janče na téma Novodobá historie pražského urbanismu

Práce s názvem *Novodobá historie pražského urbanismu* je autorským pokusem o uchopení velmi komplexní a diferencované problematiky urbanistického rozvoje Prahy ve 20. a 21. století. Z vlastní podstaty je toto téma ve středoškolské práci (byť autor popsal cca 50 stran textu) jen obtížně zprostředkovatelné v celé své šíři. K témuž poznání ostatně dochází pisatel v závěru. Předložená práce má do určité míry mozaikovitý charakter a lze jen těžko posoudit, zda to bylo od počátku autorským záměrem, či nakonec jen nutným kompromisem v rámci dokončení výsledného textu. I když bych jako oponent za nosnější považoval soustředit se buď na menší území (než na celé hlavní město), nebo akcentovat určité podtéma, rozumím tomu, že se chtěl autor vypořádat s celistvostí urbanistického uvažování a oceňuji, že se o to pokusil.

Práce je členěna do tří velkých kapitol – *Teoretický cíl, Praktický cíl a Umělecký cíl*. První kapitolu začíná autor vymezením řady pojmů. Není úplně obvyklé používat pro jednotlivé pojmy úroveň podkapitol, zvláště v okamžiku, kdy jsou pojmy jako *mobilita*, *zónování* či *sprawl* představeny třemi až čtyřmi řádky textu. Stručnost je při zavádění terminologie zcela namístě, z mého pohledu přehnané množství podnadpisů třetí úrovně ale posiluje již zmíněný mozaikovitý dojem z práce. Není také zřejmé, proč autor zvolil právě tyto pojmy a právě v tomto pořadí. Bezesporně se jedná o důležité urbanistické termíny či koncepty, k některým se ale v následujícím textu práce vrací jen velmi okrajově až vůbec, např. právě k problematice suburbii. Nevšiml jsem si, že by třeba zmíněný termín *sprawl* byl použit jinde, než právě při vymezení pojmů.

Výborně naopak autor uchopil stručné představení dvou významných urbánních morfologií – přiblížení přestavby Paříže a Barcelony. Jejich prvky (alespoň částečně) využívá i při reflexi úprav pražského Josefova, což považuji za nosné. Na kapitole 1.3, která nese synonymní titul s názvem celé práce, pak oceňuji především šíři použitých zdrojů a také to, že na základě představení příslušné problematiky autor vždy v závěru každé podkapitoly formuluje vlastní, relevantními informacemi podložený pohled na pražskou současnost či budoucnost. I v této části ovšem není zcela jasný koncept sledu kapitol, který byl ale zřejmě zamýšlen jako chronologický, spíše než tematický. Neuškodilo by přidat kapitole 1.3 nějaký úvod, který by mohl posílit celistvější dojem z práce. Na druhou stranu je třeba zmínit, že se autorovi podařilo vybrat skutečně významná témata (expanze Prahy, dopravní problematika, bytová krize, významné architektonické styly 20. století, které Prahu nejvíce ovlivnily, atp.). V tomto ohledu je text vzniklý na základě studia více než šedesáti zdrojových pramenů doajista přínosnou kompilací obohacenou o již zmíněnou formulaci vlastních stanovisek či návrhů.

Po formální stránce lze práci vytknout mírně zvýšené množství pravopisných chyb (především shoda přísudku s podmětem), občasné vybočení z odborného stylu do stylu publicistického a zejména ne úplně šťastně zvolenou grafiku (velké odsazení odstavců a nadpisů na úkor malého odsazení hlavních kapitol), která podporuje dojem nepřehlednosti a fragmentace zároveň. Závěr by měl být nečíslovanou kapitolou, stejně jako úvod. Občas se objevuje zalomení odstavce uprostřed věty (např. hned první odstavec úvodu).

Mimořádné ocenění si naopak z mého pohledu zaslouží realizace cíle praktického i uměleckého. Komentovaná vycházka Prahou byla velmi dobře koncipována, trvala téměř tři hodiny a autor představil účastníkům mnoho zajímavých a podnětných aspektů městského plánování a urbanistického uvažování. Při zastávce na Josefově, na dohled od právě rekonstruovaného hotelu InterContinental, bych očekával, že o

tomto významném prvku pražského brutalismu padne alespoň zmínka, ale to je spíše hnidopišská poznámka. Je jasné, že průvodce se soustředil na úplně jiné téma, totiž téma asanace, a že zahrnout do urbanistické vycházky všechno, co by autor či oponent považoval za zajímavé, prostě není možné. V umělecké instalaci pak autor dokázal zajímavě skloubit různé vizuální a akustické prvky tak, že vytvořil dílo současné, promlouvající, mnohvrstevnaté a navíc politicky angažované.

Práci doporučuji k přijetí a prezentaci.

31. května 2024
Mgr. Ondřej Ševčík
oponent ročníkové práce